

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

Ha mélyre visznek,

még magasabban szárnyalok

„Egy fotó rengeteget üzen az embereknek, a szem, a kéz, a test, mind kommunikál” – mondja **Popova Aleszja**, amikor leülünk beszélgetni, és arról kérdezem, mit lehet üzeni egy képpel. Ugyanis meglepetésemre, az egész alakos fotózásakor tükröt kért – fontos volt számára, hogy ő kontrollálja az eredményt, és korigálja mindazt, ami rajta múlik. Talán mert megtanulta, hogy szárnyalni csak akkor lehet, ha megtettünk mindent, ami kell a repüléshez. Vagy mert közös alkotásnak tekintette ezt is, ahogy egy előadás megalkotását vagy egy tanévet a tánciskolájában.

- ◆ – Markó Ivántól tanultam, hogy a színpadon az arcod legalább olyan fontos eszköz, mint a tested többi része. Arra tanított, hogy lélekkel táncoljak, szeressem, amit csinálok. Higgy a művészetben, legyél alázatos, táncolj, örömködj, add a boldogságot! A színpadon lenni nem csak szakmai tudást jelent, a jelenlétedben benne van a személyiséged, a világlátásod, az emberi kapcsolataid. Amikor kimész a színpadra, lecsupaszodsz, szinte mindent látnak abból, aki vagy. Van egy kedvenc Seregi László-idézetem: „Hirdessétek a szépséget, az igaz emberséget, a szív melegét, a békességet. Táncoljatok, énekeljétek, mosolyogjatok a világra. A gonoszság nem tud táncolni, a háborúkat nem mosolyogva csinálják. A tánc gyógyír, a tánc boldogság, a tánc a fiatalság, a tánc élet. Én minden mozdulatomat e célért hoztam világra.”

Az életemben már nem a színpad az elsődleges, hanem a tanítás, és ez hihetetlen örömet tud adni

– Mindezt nem könnyű megvalósítani. Ahogy mondani szokás, az ördög a részletekben rejlik. Születhez például jó előadás úgy, ha rossz a hangulat?

– Az borzalmas.

– És ilyenkor hogy csináltad mégis végig?

– Már nem emlékszem.

– Kitörölted?

– Igen. Más utam van. Azt hiszem, az a titka, hogy ha mélyre visznek, még magasabbra szárnyalok. A nagy előadásokhoz rengeteg ember munkája kell, valóban nem mindegy, hogy beszélsz-e a kórossal, a balerinával, a zongorakísérővel vagy a takarítóval. Jó dolgok csak akkor tudnak létrejönni, ha a környezet támogató és inspiráló. A hétköznapiakban pedig apró dolgokból lehet építkezni, abból, hogy egy néni rád mosolyog az utcán, hogy most Melinda, a stylist milyen őszinte örömmel mutatta a ruhákat, amelyeket talált nekem – egy kis boldogság, ha hasonló lelkületű emberekkel találkozunk. Minden, ami felemelő és építő, az jó. Ilyen az is, hogy rengeteg tehetséges embert látok az intézetben, figyeld csak, öt év múlva tele leszünk csillagokkal.

– Hét éve csináljátok együtt férjeddal, Vladimir Arhangelskivel a táncstúdiókat. Mások ezek a kislányok, mint amilyen te voltál?

– Persze, hogy mások, de a lányaim is 5 és 15 évesek, ismerem a korosztályukat. A figyelem lekötése persze mindig nehéz, ebben nyilván kreatívnak kell lenni, nem lehet ugyanúgy, mint a mi gyerekkorunkban, de nagyon jól kiegyesítjük egymást Vovával.

– Házaspárként kicsit az anya és apa szerepet is felveszitek a stúdiós családokban?

– Ez nincs így kibontva, de azért néha mi is így érezzük.

– Hogyan lettetek munkatársakból pár?

– Az életem egyik legnehezebb szakaszában voltam, elváltam a férjemtől, a nagyobbik lányom apjától. Szerelmes lett. Mint a rulettben, mindent felraktam egyre, és vesztettem. És akkor jött egy ember, akinek a nevében benne van, hogy Arkangyal. Olyan mélyből húzott ki, ahonnan el sem tudtam képzelni, hogyan kell kijönni. Addig is hittem Istenben, de a találkozás után a hit átítatta az életemet, és egészen más dimenziók nyíltak meg. Úgy éreztem, hogy visszajelzést kaptam, kitisztult a kép, megértettem, hogy semmi sem volt véletlen. Hogy épp akkor kellett Győrben lennem, amikor ő is oda került Észtországból. Az is fontos volt, azt hiszem, hogy már 35 éves voltam, sok mindent másképp láttam, mint korábban. Ez a kapcsolat egy ajándék, egy csoda.

– Amikor megismerted, rögtön érezted, hogy fontos számodra? Mennyire volt ebben benne a közös munka?

– Benne volt, munkafolyamatként kezdődött. Mindkettőnknek a színház volt az otthona.

– Két éve nem voltál színpadon. Hiányzik?

– A Jóisten egy sérüléssel tett pontot ennek a történetnek a végére. Akkor nagyon nagy fizikai fájdalmaim voltak, és azt hiszem, ez a két év kellett, hogy lélekben is elfogadjam. Tudom, hogy mindent eltáncoltam, nem lehet hiányérzetem. Az életemben már nem a színpad az elsődleges, hanem a tanítás, és ez hihetetlen örömet tud adni. Az egyik tanítványom, aki a Balettintézetben tanul, nagyon zárkózott lány, emiatt sokat dolgoztunk azon, hogy a színpadi léthez szükséges exhibicionizmust elszájtátsa. Nemrég beállított két saját készítésű karkötővel. Az egyikén egy balerina volt, a másikon egy kereszt. Láttam, hogy az autómban ott van egy Szűz Mária kép, és beszélgettem is arról vele, hogy az én életemben megmutatkozik a Gondviselés. Ezért így lepett meg.

– A férjed tudott ebben a két évben segíteni?

– Igen. Az igazi nagy veszteség az volt, amikor 8 éve el kellett jönnie az Operából, ő volt addig a partnerem. Lett volna neki még vagy hat éve. És mindez még drámaibb, ha egy családapával történik, aki épp akkor nősült meg. Viszont ha ez nincs, akkor nem végzi el a teológiát Párizsban, és nem indítja el a stúdiókat. Amikor az én történetem következett, az már egészen más helyzet volt.

Az egyik tanítványom nemrég beállított két saját készítésű karkötővel. Az egyikén egy balerina volt, a másikon egy kereszt.

– Tanárként nyomaszt az, hogy a kis tanítványaidra sok megpróbáltatás is vár, ha sikeresek akarnak lenni?

– Ez hozzátartozik ehhez a hivatáshoz, csak egy kívülről néző furcsa. Olyan, mintha a szívsebész megkérdeznéd, hogy nyomasztja-e, hogy föl kell vágnia szegény beteget. A tanár dolgozatokat javít délutánonként, az úszó ötkor ugrik be a medencébe, te megírod a cikket... De nemcsak olyan gyerekekkel dolgozom, akik majd a Táncművészeti Egyetemre mennek. Mondhatjuk, hogy az alapoknál kezdjük. A mai gyerekek mozgásából gyakran olyan alapvető dolgok hiányoznak, mint a futás, szinte nem tudnak futni. Mi mindig fogócskával kezdjük, egy kis tombolással, zenére táncolással, aztán kezdődik az óra. A szülők rohannak, nincs idejük a gyerekekkel foglalkozni, mindig mondom nekik, hogy tessék futni, biciklizni, tollasozni, leguggolva játszani a gyerekekkel.

– Most te vagy a mester. Milyennek látod magad?

– Egy előadóművésznek a legnagyobb siker az, ha a saját egóját le tudja küzdeni, és átadja magát a mesterének. Ha egy tanítvány engedi, hogy formálják. Ma is emlékszem arra, hogy a Seregi-féle Rómeó és Júlia próbáján, amikor vége volt a jelenetnek, ami azzal zárul, hogy kiiszom a méreg poharat, Seregi László odajött, és könnyes szemmel megölelt. Azt hiszem, talán nagyobb szabadság tanítani, mint előadóművészként dolgozni. Most én vagyok a tanár, és ez egy tükröt ad a kezembe. Mindazt, amit én kaptam, most visszaadhatom. Szigorú vagyok, de igyekszem teret adni a lazulásnak. Akár gyermekien infantilis is tudok lenni.

– A gyerekek érzik, hogy mikor melyiket lehet?

– Azonnal megérik.

– Szerinted miben változtathatsz azoknak az életén, akik nem kerülnek aztán a Balettintézetbe, a Táncművészetre?

– A tánc örömet ad, ezt magukkal viszik, talán a néptáncban lehet leginkább látni ezt az örömet, de ott van minden táncban. Emellett mindig arra buzdítom őket, hogy zenét kell hallgatni, kiállításokra és előadásokra járni, olvasni, látni kell, mi van a világban, mert annál színesebb egyéniséggé válsz, és annál többet tudsz adni másoknak. Mert csak önmagadat tudod adni, és enélkül nem is nagyon lehetsz igazán jó és hiteles.

– Mit szeretnél most legjobban a szakmában?

– Sok tanítványt, és szeretném viszontlátni mindazt, amit tőlem tanultak. Hogy öregségemre majd boldogan üljek a színházban, és nézzem őket. A többségük persze nem lesz táncos, de ha kórházi ápoló lesz vagy „tűzoltó s katona”, akkor is emlékezni fog, hogy mit meséltem arról, hogy lehet kijutni a mélypontról. Hogy szeressék és vállalják magukat, és örüljenek, szárnyaljanak. Lássák mindig a fényt.

– A színpadon gondoltál Istenre? Hogy kedvét leli-e a táncban?

– Igen, és arra is, hogy abban is lelje kedvét, amit utána csinálók. ♦

Névjegy

Popova Aleszja Kossuth-díjas magyar balettművész, érdemes művész, Kijevben született, 1984 óta él Magyarországon. Tanulmányait Győrben kezdte, Markó Iván és Ludmilla Cserkaszova irányításával. A Győri Balett produkcióiban már gyerekként is fellépett. A Magyar Táncművészeti Főiskolán 1993-ban szerzett diplomát, 2003-ban elvégezte a Magyar Táncművészeti Főiskola balett-pedagógus szakát, 2008-ban pedig a Testnevelési Egyetem egészséggtan szakán diplomázott. 1993-ban szerződött az Operaházhoz, amelynek 2002-től vezető magántáncosa volt. Jelenleg férjével együtt működtetik az Aleszja Popova és Vladimir Arhangelski Táncstúdiót.